

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **Mgr. H. J.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Zemanem
se sídlem Karlovy Vary, Moskevského 20

proti
žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**
se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2021, č. j. VZP-21-04051751-T4B5,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2021, č. j. VZP-21-04051751-T4B5, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Milana Zemana.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F..

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky prostřednictvím ředitele Odboru zdravotní péče Regionální pobočky Ostrava podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, Regionální pobočky Ostrava ze dne 27. 7. 2021, č. j. VZP-20-00808515-T477. Uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně podaná podle § 16 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 48/1997 Sb.“). Konkrétně žalobkyně prostřednictvím poskytovatele zdravotních služeb požádala dne 12. 2. 2020 o úhradu léčivého přípravku (LP) Opdivo 10 mg/ml z prostředků veřejného zdravotního pojištění z důvodu léčby onkologického onemocnění.
2. Žalovaná v dané věci rozhodovala již podruhé, když předchozí rozhodnutí žalované (rozhodnutí ze dne 7. 7. 2020, č. j. VZP-20-02532267-T4B5) bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 10. 3. 2021, č. j. 18 Ad 8/2020-79, zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. V uvedeném rozsudku dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaná pochybila tím, že se „*primárně zaměřila na posouzení splnění podmínek podle § 13 ZVZP, od čehož se pak odvíjelo celé posouzení případu, tedy že k vlastní podstatě věci, tj. podmínkám podle § 16 ZVZP, se žalovaná vyjádřila v daleko menší míře, než bylo potřebné. Žalovaná k podmínce jediné možné léčby fakticky jen paušálně odkázala na alternativní postupy, resp. léčiva, aniž by se jejich srovnatelností s lékem Opdivo podrobněji zabývala, přihlédla k tomu, že původní cytostatická, stejně jako biologická léčba prokazatelně nefungovaly nebo že minimálně některá další navrhovaná léčiva pak nejspíše spadají do skupiny, kterou lékaři u žalobkyně vyloučili. Žalovaná dostatečně neposoudila ani otázku účinnosti léku Opdivo a jejího porovnání s nabízenými alternativami – nevyložila, proč tyto alternativy považuje za stejně nebo jen nepodstatně méně účinné, než tu požadovanou ošetřujícím lékařem. Rovněž podmínku výjimečnosti případu posoudila žalovaná značně zkratkovitě: nedostatečně posoudila specifčnost daného typu onemocnění, když ani zde se důsledně nevypořádala s vyjádřeními lékařů; k tomu pak jako dílčí, ale nikoli nevýznamný faktor nesprávně nepřihlédla též k dosavadnímu průběhu léčby“*. S ohledem na výše uvedené zdejší soud dospěl k závěru, že „*je třeba napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s., jelikož je v části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v otázce splnění podmínky jediné možnosti léčby, a dále pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení splnění podmínky spočívající ve výjimečnosti případu“*.
3. Pro úplnost soud doplňuje, že kasační stížnost žalované byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 8 Ads 111/2021-46, zamítnuta. Nejvyšší správní soud se v plném rozsahu ztotožnil s rozsudkem městského soudu.

II. Obsah žaloby

4. V podané žalobě žalobkyně namítala, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak nezabývala posouzením, zdali léčba léčebným přípravkem Opdivo 10 mg/ml (dále jen Opdivo) je jedinou možnou léčbou, pouze uvedla, že byly vyžádány podklady týkající se aktuálního zdravotního stavu žalobkyně. Mezi těmito podklady je odkaz na léčebný přípravek Stivarga (regorafenib) a léčebný přípravek Lonsurf (trifluridin/tipiracil), aniž by však žalovaná tyto podklady hodnotila ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobkyně nebo

jejich založení do spisu odůvodnila. Na užití těchto léčebných přípravků žalovaná odkazovala v předchozím rozhodnutí, které bylo zrušeno rozsudkem 10. 3. 2021, č. j. 18 Ad 8/2020-79, přičemž jejich použití žalobkyně rozporovala v žalobě vedené pod sp. zn. 18 Ad 8/2020.

5. Žalobkyně tvrdila, že z předložených lékařských zpráv je patrné, že zdravotní stav žalobkyně se po podání léčebného přípravku Opdivo stabilizoval, a ačkoliv je v současné době žalobkyně bez léčby, není jí podávána žádná medikace, není vyléčena a dle vyjádření jejího ošetřujícího lékaře je potřeba v léčbě pokračovat.
6. Uvedla, že žádost byla podána z důvodu, že pro žalobkyni léčebný přípravek Opdivo představoval a stále představuje poslední možnost, jak průběh nemoci zastavit a zvrátit. Žalobkyně není vyléčena, nález stále trvá, ale po podání léčebného přípravku Opdivo se růst nádorů zastavil (viz vyšetření CT ze dne 23. 1. 2020, ze dne 1. 6. 2021 a zpráva MUDr. Ž., FN Thomayerova nemocnice, ze dne 21. 10. 2021). Z uvedených zpráv vyplývá, že onemocnění žalobkyně je v současné době v klidu, její stav je stabilizovaný, ale onkologický nález trvá.
7. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že ošetřující lékař prof. MUDr. B. M., Ph.D., je světově respektovaným lékařem v oboru onkologie a má rozsáhlé zkušenosti v léčbě rakoviny a vedení výzkumů léčebných přípravků. Pokud tento lékař hodnotí podání léčebného přípravku Opdivo jako jedinou možnost léčby, měla by žalovaná toto tvrzení respektovat a pokud tuto možnost nepřipouští, měla by uvést konkrétní způsob léčby, který by byl srovnatelný s léčbou léčebným přípravkem Opdivo. Žalobkyně se podrobila chemoterapii, aniž by však došlo ke zlepšení jejího zdravotního stavu. Naopak se ukázalo, že léčebný přípravek Opdivo je jedinou možnou terapií, zejména z důvodu přítomnosti MSI high (vysoká míra mikrozomální instability, genetické mutace nádorových buněk).
8. Dále žalobkyně namítala, že jediným důvodem, že je svým ošetřujícím lékařem pouze sledována, je nehrazení léčebného přípravku Opdivo žalovanou. Jiná vhodná léčba pro žalobkyni v současné době není. Žalobkyně považovala argumentaci žalované, že v současné době je jedinou odpovídající léčebnou možností pečlivé sledování žalobkyně, za nepřijatelný, neboť pokud existuje možnost léčby jejího onemocnění, měla by mít žalovaná zájem na uzdravení svých klientů. Skutečnost, že není onemocnění nyní v progresi, nemůže obstát a nemůže být bráno jako alibi pro neposkytnutí léčby žalobkyně.
9. K opětovnému poukazu žalované na nebezpečnost léčebného přípravku Opdivo žalobkyně uvedla, že pokud jí byl tento léčebný přípravek podáván, nevyskytly se u ní závažnější vedlejší účinky a benefit léčby pro žalobkyni přesahoval možnou míru vedlejších účinků, které se navíc neprojevíly.
10. Namítala, že nebyla seznámena se spisem před vydáním zamítavého rozhodnutí. Rovněž tvrdila, že postup žalované v daném případě byl nestandardní a zmatečný. Uvedené žalobkyně dovozovala ze skutečnosti, že žalobkyně dne 27. 9. 2021 převzala oznámení o průběhu správního řízení, ve kterém jí bylo oznámeno, že žalovaná čeká na vyjádření specialistů a posouzení revizním lékařem. Na základě tohoto byla žalobkyně utvrzena v tom, že žalovaná čeká na doplnění dokazování, avšak v ten samý den, kdy převzala oznámení, bylo do datové schránky zástupkyně žalobkyně doručeno zamítavé rozhodnutí. V této souvislosti žalobkyně poukázala na skutečnost, že s účinností od 1. 1. 2022 se na řízení o žádosti podle § 16 zákona č. 48/1997 Sb. subsidiárně vztahuje správní řád.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

III. Vyjádření žalované k podané žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. K výtce žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí odkázala na registraci léčivého přípravku Stivarga (regorafenib) a Lonsurf (trifluridin/tipiracil), aniž by však uvedla, jak tyto podklady hodnotila ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobkyně, žalovaná konstatovala, že napadené rozhodnutí vycházelo ze skutkového stavu zjištěného ke dni vydání rozhodnutí. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že s ohledem na aktuální zdravotní stav žalobkyně je pro ni odpovídající a srovnatelnou léčebnou alternativou její pečlivé sledování. Jinou možnost žalovaná neuvedla. K léčivým přípravkům Stivarga (regorafenib) a Lonsurf (trifluridin/tipiracil) se žalovaná vyjádřila v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaná léčivé přípravky zmínila v části odůvodnění rozhodnutí, ve které nastínila možné varianty postupu pro případ, že by u žalobkyně došlo k progresi onemocnění. Konkrétně uvedla možnost podání nové žádosti dle § 16 odst. 1č. 48/1997 Sb. a možnost postupu dle § 16 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb. V souvislosti s (hypotetickou) další žádostí dle § 16 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. pak žalovaná uvedla, že v případě nové žádosti by bylo nutné vždy zvažovat i jiné varianty léčby, vč. léčby regorafenibem a trifluridin/tipiracilem, jakožto léčivy, která jsou v indikaci žalobkyně registrovaná a jsou hrazená z veřejného zdravotního pojištění. Založení podkladů týkajících se registrace léčivého přípravku Stivarga a Lonsurf je z odůvodnění rozhodnutí žalované dostatečně zřejmé. Vzhledem k tomu, že žalovaná uvedené léčivé přípravky v rozhodnutí neuvedla jako léčebnou alternativu použitelnou v aktuálním zdravotním stavu žalobkyně, nebylo nutné ani účelné, aby se těmito léčivými přípravky v rozhodnutí podrobněji zabývala.
13. Žalovaná uvedla, že v řízení o žádosti žalobkyně dostatečně zjistila skutkový stav. Dále pak vycházela z odborných publikací popisujících závěry klinických studií prokazujících dlouhodobou léčebnou odpověď po přerušení léčby checkpoint inhibitory u pacientů s některými druhy karcinomu. Z výsledků doplněného dokazování je zřejmé, že onemocnění žalobkyně neprogreduje. Současně z dalších podkladů [odborné publikace Yansen Y.J.L. et al. *Annals of Oncology* 30: 1154-1161, 2019, doi: 10.1093/annonc/mdz110; Kimura et al. *Cancer Commun* (2019) 39:78 doi.org/10.1186/s40880-019-0423-3] vyplývá, že v jiných indikacích bylo prokázáno, že imunoterapie check point inhibitory (jako je nivolumab) může být bezpečně přerušena při kompletní léčebné odpovědi nebo stabilizaci nemoci, případně opětovně nasazena při progresi onemocnění. Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly vést ke změně, resp. ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě neuvedla argumenty a důkazy, které by odůvodňovaly pokračování v podávání léčivého přípravku v situaci, kdy stav žalobkyně je stabilní a onemocnění neprogreduje. Pečlivé pozorování je tak za daných okolností léčebnou variantou ve smyslu § 16 zákona č. 48/1997 Sb.
14. Žalovaná nepovažovala námitky žalobkyně, že před vydáním napadeného rozhodnutí nebyla seznámena se spisem a že byla postupem žalované zkrácena na svých právech, důvodnými. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2020, č. j. 6 Ads 58/2020-47, s tím, že nebyla při svém rozhodování povinna postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu.
15. Dále uvedla, že oznámení o průběhu správního řízení ze dne 15. 9. 2021 bylo odesláno právní zástupkyni žalobkyně dne 15. 9. 2021 v listinné podobě doporučeným dopisem (s dodejkou). Oznámení bylo právní zástupkyní fyzicky převzato až s 12denním odstupem, a

to dne 27. 9. 2021. Napadené rozhodnutí bylo odesláno do datové schránky právní zástupkyně žalobkyně dne 27. 9. 2021, doručeno bylo téhož dne. Dle žalované je tedy daná situace pouze důsledkem odlišné doby, která uplynula mezi odesláním a doručením oznámení a napadeného rozhodnutí. Z hlediska věcného posouzení tak neměla časová prodleva mezi odesláním a doručením oznámení na rozhodnutí vliv. Popsaným postupem dle žalované nedošlo ke zkrácení práv žalobkyně.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 16 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. (ve znění do 31. 3. 2012) příslušná zdravotní pojišťovna hradí ve výjimečných případech zdravotní péči, jinak zdravotní pojišťovnou nehrazenou, je-li její poskytnutí z hlediska zdravotního stavu pojištěnce jedinou možností zdravotní péče.
18. Soud o podané žalobě uvažil následovně:
19. Soud úvodem ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 8 Ads 111/2021-46, připomíná, že soudy nemají odborné lékařské znalosti, na základě kterých by mohly samy činit lékařské závěry. Soudy tak musí vycházet z dostatečně průkazných odborných podkladů a závěrů odborného lékařského personálu. Dále soud připomíná, že ačkoliv podklady pro prokázání svých tvrzení mohou během řízení předkládat obě strany, za zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a který je podkladem pro vydání rozhodnutí o žádosti podle § 16 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., odpovídá výlučně žalovaná. Pouze žalovaná je totiž příslušná k rozhodnutí o splnění podmínek mimořádné úhrady léčivého přípravku podle § 16 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. Konečně soud doplňuje, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu klade důraz při rozhodování dle § 16 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. na individuální hodnocení každého jednotlivého případu.
20. Podstata sporu mezi účastníky řízení v projednávaném případě se zúžila toliko na posouzení, zda podání léčivého přípravku Opdivo představuje podle § 16 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. jedinou možnost léčby z hlediska zdravotního stavu žalobkyně, či nikoliv.
21. Oproti předchozímu rozhodnutí žalované, které bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu, došlo k posunu v argumentaci žalované. Zatímco předchozí rozhodnutí žalované bylo ve sporné otázce vystavěno na existenci alternativní možnosti léčby onemocnění žalobkyně v podobě použití účinné látky regorafenib či trifluridin/tipiracil, v napadeném rozhodnutí dospěla žalovaná k závěru, že s ohledem na aktuální zdravotní stav žalobkyně je pro ni odpovídající a srovnatelnou léčebnou alternativou k požadované léčbě pouze pečlivé sledování žalobkyně. S ohledem na změnu odůvodnění napadeného rozhodnutí ze strany žalované tak závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 3. 2021, č. j. 18 Ad 8/2020-79, respektive návazného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 8 Ads 111/2021-46, nejsou ve sporné části využitelné. Zároveň z tohoto důvodu, tj. v důsledku argumentačního posunu žalované není námitka žalobkyně, podle které žalovaná nehodnotila výše uvedené léčivé přípravky ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobkyně,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

důvodná. Nebyla-li existence předmětných léčivých přípravků důvodem vydání napadeného rozhodnutí, nebylo povinností žalované se jimi blíže zabývat.

22. V projednávaném případě dospěl správní orgán I. stupně na základě zprávy ošetřujícího lékaře k závěru, že u žalobkyně je odpovídající léčebnou možností její pečlivé sledování. Žalobkyně v podaném odvolání (stejně jako v podané žalobě) uvedený závěr správního orgánu I. stupně rozporovala, když měla za to, že jedinou možností z hlediska jejího zdravotního stavu je léčba léčivým přípravkem Opdivo. K tomu žalobkyně (stejně jako žalovaná) poukazovala na vyjádření ošetřujícího lékaře a zejména na sdělení ošetřujícího lékaře o hrozbě progresu onemocnění. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, když následně doplnila, že závěr ošetřujícího lékaře žalobkyně o nezbytnosti pokračování léčby nivolumabem z důvodu hrozby progresu onemocnění u žalobkyně nebyl ošetřujícím lékařem dostatečně odůvodněn. Výše uvedené vypořádání námítky ze strany žalované považuje soud za zcela nepřipadné. Měla-li žalovaná za to, že ošetřující lékař dostatečně neodůvodnil hrozbu progresu onemocnění u žalobkyně, bylo výlučně na ní, aby ošetřujícího lékaře vyzvala k doplnění předložené zprávy. Uvedený postup považuje soud za oprávněný tím spíš, že žalobkyně opakovaně poukazuje na vysoké nebezpečí progresu onemocnění bez pokračování v léčbě, respektive že ošetřující lékař v předmětné zprávě výslovně uvedl, že choroba neprogreduje v důsledku podání imunoterapie, kterou tento lékař považoval za jedinou smysluplnou variantu léčby. Navíc soud připomíná, že žalobkyně je laik bez potřebného medicínského vzdělání, který není schopen zprávu ošetřujícího lékaře relevantním způsobem doplnit. Jak soud uvedl výše, je to pouze žalovaná, která je zodpovědná za zjištění skutkového stavu věci, a to bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu. Bylo tak výlučně na žalované, aby si opatřila veškeré podklady, které byly nezbytné k rozhodnutí ve věci. Neučinila-li tak žalovaná a nevyžádala-li si doplnění vyjádření ošetřujícího lékaře o skutečnostech, na základě kterých ošetřující lékař dospěl k závěru o hrozbě progresu onemocnění, zatížila své rozhodnutí vadou spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci.
23. Bez ohledu na výše uvedené soud rovněž uvádí, že konstatování žalované, že v jiných indikacích bylo prokázáno, že imunoterapie checkpoint inhibitory (jako je nivolumab) může být bezpečně přerušena při kompletní léčebné odpovědi nebo stabilizaci nemoci, případně opakovaně nasazena při progresi onemocnění, je nepřezkoumatelné. Z uvedeného konstatování žalované nelze totiž seznat, v jakých indikacích byla prokázána možnost bezpečného přerušování léčby. Zejména však z uvedeného konstatování žalované nikterak nevyplývá, proč tyto indikace považuje žalovaná za srovnatelné s případem žalobkyně, který nadto vykazuje řadu specifik. Za uvedeného stavu věci pak neobstojí ani poukaz žalované na to, že žalobkyně je téměř 1,5 roku v trvající odpovědi bez progresu nemoci.
24. S ohledem na shora uvedené závěry se soud nezabýval zbývajícími námitkami žalobkyně, neboť by to bylo za současné situace předčasné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Protože soud shledal, že napadené rozhodnutí je jednak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jednak stiženo vadou, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, soud podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
26. V dalším řízení bude na žalované, aby v případě, že s ohledem na odstup od vydání napadeného rozhodnutí nedošlo ke změně skutkového stavu, vyzvala ošetřujícího lékaře k

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

doplnění jeho vyjádření o skutečnosti, na základě kterých tento lékař dospěl k závěru o hrozbě progresu onemocnění a následně toto vyjádření ošetřujícího lékaře odpovídajícím způsobem posoudila.

27. Soud v dané věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, přestože o jeho nařízení žalovaná požádala, neboť takový postup mu umožňuje podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně a soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí částku ve výši 11 228 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Milana Zemana.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. března 2023

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.